

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HACI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

C. N. Toneanu.— *Creditorii cari pot face opozițiune la omologarea concordatului.*

Jurisprudența Română.— *Inalta Curte de Casație și Justiție secția III.*— Impozit global.— Profesioniști.— Onorarii fixe — Intrarea lor în venitul global.— Cuponul rentei refacerii din 1920 (S. Rosental cu Fiscul)

Curtea de Apel din București, secția II.— Contestații la executare.— Hotărâri de expedient.— Dacă pot fi atacate cu apel.

(Elena Vespasian Cristescu cu Cristache Petrescu)

Trib. Ilfov, secția I com.— Naționalitate.— Litigiu între un român și un supus străin.— Competința tribunalelor române. (Firma Hanseatische Kerken Fabrik Robert Linke cu Inginer Gh. Smado)

Trib. Ilfov, secția I c. c.— Contribuțiunile directe.— Comisiuni de apel.— Fixarea venitului contribuabilului.— Elemente.— Nemotivare.

(Abraham Gutman cu Fiscul).

Bibliografie.— «*Despre Contractul de transport terestru*» de E. Christoforeanu.

Creditorii cari pot face opozițiune la omologarea concordatului

Tribunalul Ilfov S. I. la 4 Martie 1925 (*Dreptul*, No. 20 din 31 Mai 1925, p. 167), zice că conform art. 854 c. com. calea opozițiunii la omologarea concordatului nu e deschisă de cât creditorilor care *au consimțit sau au intervenit* în mod legal la votarea concordatului judiciar cerut de falit, și prin urmare creditorii cari au prezentat creanțele lor la pasiv și n'au fost admiși cel puțin provizoriu la masa falimentului, n'au nici dreptul de a face opozițiune la omologarea concordatului.

Cu modul acesta, simplul fapt ca o creanță insinuată la pasiv e contestată de vr'un creditor, este suficient pentru a lipsi de vot pe creditorul care a prezentat creanța în termen.

Credem că această soluțiune a tribunalului nu este fondată necorespunzând cu intenția legiuitorului care a luat măsuri de protecția creditorilor contra încheerii unui contract care ar lovi interesele lor.

În adevăr, art. 848 c. com. zice că «concordatul nu se poate face de cât cu primirea majorității tuturilor creditorilor ale căror creanțe *au fost verificate sau admise provizoriu...*». Ce va se zică creanțe care au

fost verificate? Art. 772 spune că creanțele cari nu trec de competența judecătorului de ocol, și sunt contestate, le judecă judecătorul-sindic cu apel, în termen de 5 zile, la tribunal. Creanțele cari nu sunt contestate or care ar fi suma, se înscriu la masa falimentului de către sindic, iar creanțele cari în-trec competența sindicului se trimit tribunalului să le judece în termen de 10 zile din ziua verifică-rei. Tribunalul se pronunță dacă creanța este ade-vărată, reală, sau nu, sau dacă o admite provizoriu. Atâta timp cât creanța insinuată nu este definitiv res-pinsă, ea există. Și art. 846 c. com. zicând că jude-cătorul sindic, în 3 zile de la verificarea creanțelor este dator să convoace pe creditorii pentru a fi con-sultați asupra concordatului, acești creditorii nu pot fi de cât cei ce au prezentat creanțele lor, fie că s'au admis, fie că s'au trimes tribunalului în urma contestațiilor făcute, aceștia sunt creditorii cunoscuți, afară numai dacă până la ziua fixării deliberațiunilor concordatului, unele creanțe n'ar fi respinse de tribunal, caz în care aceaste creanțe vor fi ex-cluse de la concordat. Dacă sindicul n'ar chema pe toți creditorii insinuați și constatați prin procesul verbal de verificare, și s'ar elimina cei contestați numai că s'a aruncat o contestație or cât de nefon-dată ar fi, am avea atunci un concordat votat de o masă de creditorii insignifienți, complezenți, căci cei importanți și serioși ar fi îndepărtați, și n'ar mai exista nici o garanție de seriozitate, iar concordatul ar fi o jucărie în mâna falitului, ceea ce legea n'a putut proclama. Nu e posibilă, în concordatul judi-ciar nici o convențiune, nici chiar o deliberare va-labilă, până ce nu s'a stabilit prin verificarea crean-țelor, cari sunt creditorii concurenți, precum se vede din art. 848 c. com. Expresiunile art. 848 c. com. „a căror creanțe au fost verificate” nu pot fi în-țelese de cât că e vorba de creditorii verificați *definitiv* sau admiși *provizoriu* (negreșit de tribunal).

Acum, venind la chestiunea: cari creditorii pot face opoziție la omologarea concordatului, tribunalul zice: «conform art. 845 această cale de atac nu este des-chisă de cât acelora cari *au consimțit*, sau au inter-

venit în mod legal la votarea concordatului»; ori mai citim în art. 845 contrariul de ce zice tribunalul: „creditorii cari n'au consimțit sau n'au intervenit la concordat, vor putea face opoziție“. În adevăr, cei ce au consimțit, n'au nici o cale deschisă pentru a ataca concordatul, fiindcă ei votându-l, opoziția lor ar fi inadmisibilă fiindcă s'ar contrazice cu ei înșiși. Nu e nici o relațiune între opozițiune și cei ce au votat concordatul, opoziție se poate face și de cei cari n'au intervenit, dacă n'au fost convocați conf. art. 846, convocare care trebuie să le fie comunicată conf. legii comerciale și individual.

Contractul judiciar, fiind opera majorității care impune minorității să se supună majorității, legiuitorul a deschis calea minorității disidente, de a obține justiția de la tribunal, atunci când justiția a fost violată în dauna lor, sau s'a încheiat concordatul în dauna legii. Calea acordată creditorilor *disidenți* sau *absenți*, este opoziția la omologarea concordatului, sau la concordat cum zice textul italian.

Așa dar, au dreptul de a face opozițiune:

1. Creditorii *disidenți* (854 al 1.) ale căror creanțe au fost admise în mod definitiv la pasivul falimentului, și nu importă că au intervenit la adunarea convocată pentru concordat și au exercitat dreptul de vot, destul să fie *disidenți*; sau dacă n'au intervenit chiar, însă n'au exercitat dreptul lor de vot. *Prezenți, absenți, sau abținuți*, dacă sunt *disidenți*, au dreptul de a salvagarda interesele lor contra deliberațiunilor majorității.

2. Creditorii *disidenți*, admiși chiar în mod provizoriu, fiindcă și ei au dreptul la deliberațiunile relative la concordat, afară numai dacă în timpul dintre admiterea provizorie la pasiv și opozițiunea la concordat, creanțele lor n'ar fi fost definitiv escluse dela pasiv, și în întregime, căci în acest caz n'ar mai fi nici un interes să facă opozițiune, nefiind nici chiar creditorii concursuali, necum concurenți. În cazul când judecata e încă pendinte, ei au interes și dreptul de a face opoziție, căci judecata le poate fi favorabilă.

3. În fine au drept a face opoziție, creditorii cari de și au fost definitiv sau provizoriu admiși la pasiv, sau asupra cărora judecata e încă pendinte, însă nu li s'a făcut notificarea la timp, despre prima sau următoarea zi fixată pentru concordat. Și dacă au drept la opoziție creditorii *absenți* cărora li s'a notificat, *a fortiori* trebuie să aibă creditorii *absenți* cărora nu li s'a notificat convocarea (Pardessus, No. 1239).

În resumat, concordatul trebuie să fie încheiat cu majoritatea tuturilor creditorilor ale căror creanțe au fost verificate sau admise provizoriu. Și fiindcă sindicul în 3 zile dela încheierea procesului-verbal poate convoca pe creditorii, mai înainte deci ca tribunalul

să se fi pronunțat asupra contestațiunilor, prin creanțe verificate se înțelege acelea prezentate la verificare, înscrise definitiv, sau chiar contestate fiindcă altfel concordatul ar putea fi votat de o majoritatea unor creditori de complesență, care în acest scop ar arunca o contestație lipsită de orice temei, spre a esclude creditori serioși, ceea ce nu putem măcar să ne închipuim că legea a putut proclama o asemenea monstruozitate.

Că atunci când e vorba de opoziție la omologarea concordatului, nu se mai pune ca principiu că numai cei ce au luat parte la concordat pot face și opoziție, ci toți creditorii cari încă n'au fost definitiv excluși și judecata este încă pendinte, precum și creditorii cărora nu li s'a notificat convocarea spre a fi consultați.

Aceasta credem că este interpretarea cea mai juridică, pentru admiterea opozițiunei creditorilor însinuați la pasivul falimentului, căci astfel concordatul votat în condițiunile admise de tribunal, ar fi neriesos și n'ar proteja interesele creditorilor contra unor manopere frauduloase.

Galați, 1 Iunie 1925.

C. N. Toneanu
fost consilier de Curte, procuror
general, avocat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 8 Aprilie 1924

Președenția D-lui Ar. Alexandrescu, consilier

IMPOZIT GLOBAL. — PROFESIONISTI. — ONORARII FIXE. — INTRAREA LOR ÎN COMPUNEREA VENITULUI GLOBAL-ART 1,52 ȘI 60 DIN LEGEA PENTRU UNIFICAREA CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE. IMPOZIT GLOBAL. — CUPONUL RENTEI REFACTORII DIN 1920. — AȘEZAREA LUI ÎN COMPUNEREA VENITULUI GLOBAL. — ART. 1,55 60 LIT. C. ȘI 130 DIN LEGEA PENTRU UNIFICAREA CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE ȘI PENTRU ÎNFIINȚAREA IMPOZITULUI PE VENITUL GLOBAL.

1. Deși impozitul profesional conform art. 1 din legea pentru unificarea contribuțiunilor directe, formează un impozit de sine stătător, totuși potrivit art. 52 al. ultim și 60 din aceeași lege, onorariile fixe fiind clasificate la impozitul elementar la un loc cu salariile, intră în compunerea venitului global astfel cum a fost stabilit pentru impunere la impozitul elementar.

2. Potrivit art. 1 și 55 din legea pentru unificarea contribuțiunilor directe, impozitul pro-

gresiv pe venitul global, este subiectiv și lovește totalitatea veniturilor unei persoane, așezându-se asupra întregului venit anual al contribuabilului, astfel că cu drept cuvânt instanța de fond a menținut în compunerea venitului global al unui contribuabil și venitul rezultat din cuponul rentei refacerii din 1920, pentru care nu se prevede în lege nici o scutire în ceea ce privește impozitul progresiv pe venitul global.

No. 742.—Respins ca nefundate motivele I și II ale recursului făcut de S. Rosental în contra deciziei Comisiei de Apel din județul Ilfov No. 2089 din 22 Ianuarie 1924, iar în ce privește chestiunea neconstituționalității art. 55 și 60 lit. c. din legea contribuțiilor directe s'a sesizat Secțiunile-Unitate ale Înaltei Curți.

S'au ascultat recurentul S. Rosental în dezvoltarea motivelor de recurs și M. Paraschivescu pentru intimatul Ministerul de Finanțe.

Curtea deliberând,

Asupra primului motiv de recurs :

1) «Violarea art. 50; rea aplicațiune a art. 52 și 55 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe și 7 pentru înființarea impozitului pe venitul global, și exces de putere.

Având în vedere că recurentul susține că nu i s'a scăzut la impozitul global o treime din venitul pe care îl ia din onorariile fixe, conform art. 50 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe

Având în vedere că deși impozitul profesional, conform art. 1 din aceeași lege, formează un impozit de sine stătător, totuși în conformitate cu art. 52 al. ultim, pentru stabilirea venitului global, legea trimite la impozitul pe salarii în ceea ce privește onorariile fixe.

Că textul legii fiind categoric, urmează că, după art. 60 care vorbește de compunerea venitului global, onorariile fixe fiind clasificate la impozitul elementar la un loc cu salariile, intră în impozitul global astfel cum au fost stabilite pentru impunere la impozitul elementar.

Că așa fiind, motivul 1 de recurs e neîntemeiat.

Asupra celui de al doilea motiv de recurs,

2) Rea interpretare a art. 55 și a art. 60 litera c din aceeași lege și exces de putere.

Având în vedere că în conformitate cu art. 1 și 55 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe și pentru înființarea impozitului pe venitul global, impozitul progresiv pe venitul global este subiectiv, lovind totalitatea veniturilor unei persoane și se așează asupra întregului venit anual al contribu-

bilului, care se cumpune atât din veniturile supuse la impozitele elementare cât și din cele scutite de acele impozite, iar prin art. 130 din aceeași lege se prevede că orice dispozițiune de lege sau regulamentele relative la scutiri de contribuțiuni directe neprevăzute în prezenta legesunt și română abrogate.

Considerând că, față de dispozițiunile categorice ale sus citatelor texte de lege, cu drept cuvânt instanța de fond a menținut în compunerea venitului global al recurentului și venitul rezultând din cuponul rentei refacerii din 1920, pentru care nu se prevede în lege nici o scutire în ceea ce privește impozitul progresiv pe venitul global.

Că astfel fiind, și cel de al doilea motiv de recurs e neîntemeiat.

Având în vedere că, în afară de aceste motive, recurentul mai invoacă neconstituționalitatea legii, susținând că prin impunerea în mod ilegal se aduce o atingere unor drepturi definitiv dobândite în baza condițiilor de emisiune ale rentei, aprobate prin legea ei de emisiune, și pe temeiul art. 103 din Constituțiune, cere ca acest motiv, bazat pe neconstituționalitatea legii pentru unificarea contribuțiilor directe, să fie supus judecății Secțiunilor-Unitate ale acestei Înalte Curți.

Având în vedere că acest motiv este de competența Secțiunilor Unite ale acestei Înalte Curți.

Pentru aceste motive, respinge ca neîntemeiat atât motivul 1 de recurs cât și cel de al doilea motiv sprijinite pe art. 50, rea aplicare a art. 55 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe și înființarea impozitului pe venitul global.

Dispune trimiterea dosarului d-lui Prim-Președinte a sesiza Secțiunile-Unitate spre a se pronunța asupra neconstituționalității, invocată în al treilea rând de recurent.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II.

Audiența de la 3 Noembrie 1924

Președinția D-lui I. Manu, Președinte

Elena Vespasian Cristescu cu Christache Petrescu.

CONTESTAȚII LA EXECUTARE.—HOTĂRĂȚII PRONUNTATE ASUPRA CONTESTAȚIILOR.—CÂND POT FI ATACATE CU APEL.—ART. 402 PR. CIVILĂ.

HOTĂRĂRI DE EXPEDIENT.—CONTESTAȚIE LA EXECUTARE.—TRANZACȚIE.—DACĂ HOTĂRĂREA ASUPRA CONTESTAȚIEI POATE FI ATACATĂ CU APEL.—ART. 260 ȘI 402 PROC. CIVILĂ; 1705-1711 ȘI 1715 C. CIVIL.

1. Contestațiunea fiind un accesoriu al procesului principal, urmează că hotărârea dată asupra ei nu este susceptibilă de apel, de cât

atunci când contestația este referitoare la o sentință dată de Tribunal asupra fondului în primă instanță, iar nu și atunci când e vorba de o hotărâre dată în ultimă instanță.

2. Hotărârile de expedient, pronunțate conform art. 260 pr. civilă pe baza tranzacțiunei intervenite între părți, având caracterul unor hotărâri definitive, urmează că este inadmisibil apelul care s'ar face în contra unei sentințe pronunțate asupra unei contenstații făcute cu privire la executarea hotărârei de expedient.

No. 417. — Respins apelul făcut de Elena Vespasian Cristescu în contra sentinței Trib. Ilfov. S. I civ. cor. cu No. 95/921 în proces cu Christache Petrescu. S'au ascultat D-nii avocați Șt. Cornea pentru apelantă și Stănescu pentru intimat.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Elena Vespasian Cristescu prin petițiunea înreg. la No. 1036/921 în contra sentinței Tribunalului Ilfov s. I c. cor. cu No. 95/921 prin care i s'a respins ca nesusținută contestațiunea făcută contra executării sentinței acelu Tribunal, cu No. 63/917.

Având în vedere că din susțineri și actele dela dosar, în fapt se constată următoarele: La 12 Maiu 1909, Petre Niculescu în calitate de tutor dativ al minorei Elena I. Burlău—apelanta de azi—intentase proces în contra lui Christache Petrescu, pentru revenducarea imobilului din strada Puțu cu apă rece, 46 și strada Rozelor, 4 și 6; că prin sentința No. 655 din 18 Noembrie 1909 a Tribunalului Ilfov s. I c. c. se admite acțiunea în lipsa pârâtului, că acesta la 17 Martie 1910 prin petițiunea înreg. la No. 4093 face opozițiune în contra zisei sentințe; că Elena Burlău devenind majoră, la 17 Iulie 1915, asistată de soțul ei Vespasian Petrescu, prin petițiunea înreg. la No. 20752, cere a se perima opozițiunea lui Petrescu pe motivul ca de la ultimul act de procedură — 17 Maiu 1910 — a trecut mai mult de doi ani; că Tribunalul Ilfov S. I c. c., prin sentința No. 206/916, a admis cererea declarând perimată opozițiunea. Că apoi Elena Vespasian Cristescu a pus în executare sentința Tribunalului, contra căreia Christ. Petrescu a făcut contestație; că, la 18 Februarie 1910, între Crist. Petrescu și P. Niculescu în calitate de tutor al minorei Elena Burlău, azi Vespasian Cristescu, intervine o tranzacție cu privire la stingerea procesului asupra căruia s'a pronunțat de Tribunalul Ilfov S. I c. c. sentința No. 655/999 — adică relativ la revenducarea imobilului din strada Puțu cu apă rece, 46 și strada Rozelor 4 și 6; că tranzacțiunea s'a format cu paza formelor legale — fiind omologată de Jud.

ocolului III București prin încheierea din 18 Iunie 1910, că C. Petrescu judecându-se în contestația sa, a prezentat zisa tranzacțiune și Tribunalul Ilfov s. I c. c. prin sentința No. 63 din 23 Iunie 1917, pe baza tranzacțiunei admite contestațiunea și anulează urmărirea. Că, contra acestei sentințe, Elena Vespasian Cristescu face la 11 Noembrie 1919 contestație, cerând anularea ei, pe motiv că i-a fost luată prin surprindere, contestațiune care prin sentința No. 95 din 16 Februarie 1921 a Tribunalului Ilfov, Secția I civilo-corecțională, i-a fost respinsă ca nesusținută.

Având în vedere că, în fapt, se dovedește că procesul ce a format obiectul dosarului de față, s'a tranșat în urma unei contestațiuni, pe baza unei tranzacțiuni intervenită între părți, pronunțându-se de tribunalul Ilfov, Secția I civilo-corecțională, sentința No. 63/917, prin care s'a admis contestațiunea făcută de Cristache Petrescu și s'a anulat urmărirea începută după cererea d-nei Elena V. Cristescu;

Având în vedere că conform principiilor de drept, contestațiunea e un accesoriu al procesului principal, așa că hotărârea dată asupra ei nu este susceptibilă de apel, când procesul principal a fost rezolvat printr'o hotărâre dată în ultimă instanță;

Având în vedere că art. 402 proc. civilă, care reglementează termenul de apel în contra sentințelor Tribunalului, date în contestație, — acest drept de apel, despre care vorbește acest text, nu se poate înțelege decât în contra sentințelor care a cercetat în fond Tribunalul în prima instanță afacerea, iar nu și la hotărârile pronunțate în ultima instanță — care prin forța lucrurilor nu sunt susceptibile de două grade de jurisdicție, — contestațiunile fiind o urmare a sentințelor pronunțate asupra fondului;

Considerând că astfel fiind, în speță, sentința asupra căreia s'a făcut apelul de față fiind dată asupra unei contestațiuni, iar contestațiunea fiind făcută împotriva executării unei hotărâri pronunțată de Tribunal în ultima instanță, nu este susceptibilă de apel;

Că, dar, Curtea, pentru toate aceste considerațiuni, urmează a respinge apelul ca inadmisibil, întrucât, după cum s'a arătat mai sus, litigiul dintre părți s'a tranșat pe baza unei tranzacțiuni care, potrivit art. 1705, 1711 și 1715 codul civil, produce pentru părți efectele unei sentințe definitive, care a hotărât soarta procesului.

Pentru aceste motive, respinge apelul.

Semnați: I. Manu, I. Stănescu-Buzău, L. Ștefănescu.

TRIBUNALUL ILFOV Secția I. Com.

Audiența de la 27 Aprilie 1925

Președenția D-lui Traian Orleanu, Judecător

Firma „Hanseatische Kerzen Fabrik Robert-Linke” cu Inginer Gh. Smado

NATIONALITATE.—LITIGIU ÎNTRE UN ROMÂN ȘI UN SUPUS STRĂIN.—
COMPETINȚA TRIBUNALELOR ROMÂNE.—DACĂ DISPOZIȚIUNILE
ART. 54 DIN LEGEA DIN 24 FEBRUARIE 1924 ABROGĂ ȘI DIS-
POZIȚIUNILE ART. 13 DIN COD. CIVIL.

Cu toate că prin art. 54 din legea din 24 Februarie 1924 privitoare la dobândirea și pierderea naționalității române, se abrogă dispozițiunile art. 6—20 c. civil, totuși nu urmează a fi socotite ca abrogate și dispozițiunile art. 13 din același cod, prin care se dă în competența tribunalelor române judecarea litigiilor dintre un supus român și un supus al unui stat străin, chiar când acesta își are reședința în țara lui de origină, de oare-ce, ceea ce a voit legiuitorul din 1924, a fost ca să abroge dispozițiunile codului civil privitoare la fixarea condițiilor și procedurii de urmat pentru dobândirea și pierderea calității de român, iar nu și dispozițiunile privitoare la competența de judecată a tribunalelor române față de străini, reglementată prin art. 13 din codul civil.

No. 8669.—Respins ca nefundat incidentul de necompetință ridicat de firma pârâtă Hanseatische Kerzen Fabrik Robert-Linke în proces cu Inginer Gh. Smado.

S'au ascultat D-nii avocați Aker pentru firma pârâtă în dezvoltarea incidentului de incompetență și Bazilescu pentru reclamant în combaterea incidentului.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de firma „Hanseatische Kerzen Fabrik Robert-Linke” cu privire la incompetența tribunalelor române de a judeca un conflict de drept, născut între un român și un străin domiciliat în țara sa de origină:

Având în vedere că sus numita firmă, deși are sediul său comercial în Altona Germania, totuși a fost chemată în fața unui tribunal român, în speță, Trib. Ilfov S. I. Com. pentru executarea angajamentelor sale, pe temeiul art. 13 cod civil, care dă în competența tribunalelor române judecarea litigiilor ivite între un supus român și un supus al altui Stat străin, chiar când acesta din urmă își are reședința în țara sa de origină;

Că, firma pârâtă, invocând dispozițiunile art. 54 din legea din 24 Februarie 1924, care abrogă art. 13 din codul civil, susține că temeiul în virtutea

căruia tribunalele române erau investite cu judecarea unui asemenea litigiu a dispărut, și urmează ca conflictul de drept născut între părțile litigante de astăzi să fie judecat în conformitate cu principiile generale de competență judiciară, adică de Tribunalele domiciliului pârâtei;

Având în vedere că, în adevăr, art. 54 din legea privitoare la dobândirea și pierderea naționalității române, promulgată prin Înaltul Decret-Regal cu No. 724, și publicată în Monitorul Oficial cu No. 14, din 24 Februarie 1924, abrogă dispozițiunile art. 6—20 inclusiv de sub cartea I, titlul I Cap. I și II din codul civil, deci și art. 13 din același cod prin care se dă în competența Tribunalelor române judecarea litigiilor dintre un supus român și un supus al unui alt stat străin, chiar când acesta din urmă își are reședința în țara lui de origină;

Că, față de această abrogare expresă și globală, fie zis — exprimată într-o lege cu un caracter prin excelență excepțional, a unui text din codul civil ce conține o regulă de competență judiciară legată de ordinea publică internațională, s'ar putea pune în mod firesc întrebarea, dacă nu care cumva, în speță, este vorba mai mult de o inadvertență a legiuitorului care abrogă un asemenea text, de cât de o abrogare propriu zisă;

Având în vedere că, legea din 24 Februarie 1924, este o consecință a al. III art. 7 din noua constituție, care stabilind principiile generale de naturalizare, în ce privește condițiunile și procedura de urmat prin care se dobândește și pierde calitatea de cetățean român, delegeă puterile sale adunărilor ordinare, pentru a face o lege specială în care să se concretizeze regulile ce vor conduce la scopul indicat;

Că, prin urmare, de aci rezultă că, cadrul acestei legi speciale este determinat și limitat la fixarea condițiilor și procedurii privitoare la dobândirea și pierderea calității de cetățean român;

Că, totuși, legiuitorul din 1924, fixând condițiunile și procedura de urmat pentru dobândirea și pierderea calității de cetățean român, în conformitate cu noua situațiune și noile idei născute în urma războiului mondial, se simte obligat, ca în textul art. 54 din această lege, să înlăture regulile înscrise în cartea I, titlul I, Capitolul I și II din codul civil, unde până în prezent fusese sediul materiei în ce privește naturalizarea și abrogă în mod global toate textele de mai sus, cari conținuseră, până în prezent, dispozițiunile relative la naturalizare, uitând că în aceste texte se rezolvau și probleme nu numai relative la naturalizare, dar și la bucurarea de drepturi civile, trecând astfel peste cadrul fixat de constituție;

Că, șsa dar, acest fapt, aceasă uitare, mai bine zis, nu poate fi socotit de cât ca o inadvertență

legiuitorului din 24 Februarie 1924, care în toate textele din legea de mai sus, pune principii și indică reguli de procedură numai relativ la dobândirea și pierderea calității de cetățean român, astfel că se ține în mod constant de cadrul fixat de constituție și n'ar fi fost firesc să abroge de cât ceiace era contrariu cu noile principii puse în această lege și relative la materia ce-l preocupa, nu și peste preocupările sale;

Că, astfel fiind, ceiace trebuie socotit a intra în cadrul abrogării făcute prin art. 54 din legea din 1924 Februarie 24 este numai ceiace ar fi relativ la principiile puse de legiuitori cu relațiune la naturalizare nu și la cele privitoare la bucurarea de drepturi civile, de oarece acest legiuitor nu era chemat și nici n'a rezolvat din acest punct de vedere vre-o problemă relativă la aceste ultime drepturi;

Că, pe lângă aceste toate, a socoti că, prin legea din 24 Februarie 1924 s'a voit a se abroga dispozițiunile art. 13 din codul civil, însemnează a se socoti că s'a voit a se abdica dela exercitiul dreptului de suveranitate națională, deoarece regula înscrisă în acest text, conține un principiu de drept public internațional, care înseamnă tocmai afirmarea acestui exercitiu;

Că, mai mult de cât atât, a socoti că art. 13 cod. civil, a fost abrogat, ar fi să se creeze prin această abrogare, în actuala stare de drept, situațiuni inextricabile, deoarece știut este că, mai în toate legislațiile, cel puțin din Europa, există o dispozițiune similară cu aceia a acestui text, și atunci cetățenii tuturilor celorlalte state pot chema în fața instanțelor judecătorești aparținând acestor state, pe un supus român, cu care ar avea relațiuni de afaceri, chiar când acesta ar domiciliu în România, pe când pentru acesta din urmă n'ar putea să existe această posibilitate, fiind abrogată reciproca din legile țării sale, abrogare care înseamnă înlăturarea principiului reciprocității ce stă la baza ori cărei reguli menite a dirija rapoartele de drept internațional;

Că, astfel fiind, din acest punct de vedere incidentul de incompetență ridicat de firma pârâtă urmează a fi respins ca nefondat.

Având în vedere însă că, în speță firma Hanseatische Kerzen Fabrik Robert Linke, a fost chemată în fața Tribunalului Român S. I. comercială Ilfov și pe baza art. 897 cod. comercial, deoarece reclamantul domiciliază în România și se pretinde că convențiunea sa comercială s'a prefectat și urma să se exerce în București;

Că, acest ultim text conținând o dispozițiune excepțională de competență aplicabilă comercianților, nu se poate pretinde că, în mod tacit, a fost și ea abro-

gată prin textul art. 54 din legea privitoare la dobândirea și pierderea calității de cetățean român;

Că, așa dar, și din acest al doilea punct de vedere, incidentul de incompetență, ridicat de pârâta firmă, urmează a fi respins ca nefondat.

Având în vedere că firma pârâtă ridică un al doilea incident de nulitatea acțiunii, fondat pe art. 69 din procedura civilă, deoarece numele reclamantului nu este clar enunțat, fiindcă în acțiune semnează cu numele de „Smado” iar în procură semnează „Smadu”.

Având în vedere că în adevăr art. 69 pr. civ. cere ca petițiunea de intentarea acțiunii să cuprindă arătarea numelui și pronumelui petiționarului, sub pedeapsă de nulitate;

Că, această cerință a legii neavând alt scop de cât acela de a stabili neîndoios indentitatea persoanei litigante, de aci urmează în mod logic că nu orice enunțare poate să ducă la nulitatea cererei, ci numai în așa fel trebuie a fi enunțat numele și pronumele pentru a nu aduce la nulitatea cererei, în cât să facă imposibilă indentitatea părții litigante;

Având în vedere că, în speță, diferența între enunțarea făcută în acțiune și aceia din procură consistă numai în schimbarea ultimei litere a numelui reclamantului, deosebire ce nu face imposibilă indentificarea reclamentului, mai ales că pronumele este enunțat exact și conține încă și enunțarea titlului său de inginer, iar domiciliul este același atât în petițiunea de intentare cât și în procură.

Că, deci, indentitatea celui care a intentat acțiunea cu a celui ce a dat procura fiind precis stabilită, și acest al doilea incident urmează a fi respins ca atare;

Având în vedere că firma pârâtă, mai ridică un al treilea incident bazat pe lipsa de mandat a reprezentantului reclamantului, susținând că alta este persoana care intentă acțiunea și anume inginerul Gh. Smado, și alta care dă procura anume inginer Gh. Smadu;

Având în vedere că acest al treilea incident, astfel cum este enunțat de reprezentantul firmei pârâte, nu este altceva de cât o reiterare a celui de al doilea incident sub o altă denumire;

Că, întrucât este stabilit indentitatea persoanei care intentă acțiunea cu aceia care dă procura, întrebuintarea lui *o* sau *u* ca o terminațiune a numelui, nu poate face admisibil nici acest al treilea incident și urmează a-l respinge ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de D-l judecător Traian Orleanu, respinge ca nefondat incidentul.

Semnați: Traian Orleanu, M. Grădișteanu.

TRIBUNALUL ILFOV, S. I c. cor.

Audiența de la 12 Noembrie 1924

Președenția D-lui I. Petrescu, judecător

Abraham Guttman cu Ministerul de Finanțe

CONTRIBUȚIUNI DIRECTE. — COMISIUNI DE APEL. — FIXARE
VENITULUI UNUI CONTRIBUABIL. — DECIZIUNE. — NEMOTIVARE. —
ART. 51 DIN LEGEA CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE.

Comisia de apel comite o omisiune esențială, nemotivare și violează dispozițiunile art. 51 din legea asupra contribuțiilor directe când fixează venitul unui contribuabil de pe urma unei anumite profesii sau industrii, pe simplă apreciere, fără să arate elementele cari au determinat acea apreciere și criteriul pe care l-a avut în vedere la stabilirea impunerii.

No. 1236.—Admis recursul și apelul făcut de către Abraham Guttman în contra proceselor-verbale de impunere No. 434 și 438/923 a comisiei de impunere de pe lângă precepția circumscripte 4 București în proces cu Ministerul de Finanțe. S'au ascultat D-nii avocați M. A. Poppișeanu în dezvoltarea recursului și apelului și reprezentantul Fiscului în combatere.

Tribunalul,

Asupra recursului făcut Abraam Guttman cu petiția înregistrată la No. 103551/924 în contra deciziei No. 170/923 a comisiei 11 de apel de pe lângă administrația financiară a capitalei, și prin care a fost impus cu un venit global de lei 24 000 anual pentru exercițiul anului 1923 și anume pentru profesia de samsar.

Ascultând susținerile părților, văzând lucrările și actele cauzei.

Având în vedere că Abraam Guttman făcând recurs în contra deciziei comisiei de apel invoacă ca motiv de casare violarea art. 51 al. a din legea asupra contribuțiilor directe și nemotivare.

Că, din decizia comisiei de apel se vede că, în urma apelului contribuabilului, comisia apreciind asupra impunerii și asupra tuturor lucrărilor și probelor administrate, a admis în parte apelul și a redus venitul anual al apelantului la suma de lei 24.000 pentru profesia de samsar.

Considerând că așa fiind, întru cât comisiunea de apel nu arată în decizia sa ce anume acte a produs

partea și care au fost anume elementele cari au determinat aprecierea sa față și cu dispozițiunile art. 51 din lege, care arată ce anume criterii trebuie a se avea în vedere la stabilirea impunerii, Tribunalul găsește că numai printr'o omisiune esențială, nemotivare și violarea textului suspomenit, a putut ajunge la soluția dată și în consecință decizia sa este casabilă.

Că așa fiind, Tribunalul cată a admite recursul și a casa decizia comisiei de apel.

Asupra apelului făcut de Abraam Guttman în contra proceselor-verbale de impunere cu No. 434 și 438/923 al comisiei fiscale de impunere prin care este impus cu un venit global anual de 30000 lei reziliat din diferite afaceri ce face pe piață și 8000 lei pentru clădire.

Având în vedere susținerile părților.

Văzând lucrările și actele cauzei.

Având în vedere că partea își întemeiază apelul pe faptul că rău o fost impus pentru profesia de samsar (diferite afaceri făcute pe piață), de oarece dânsul nu face nici o afacere, n'are nici un venit și este întreținut de un ginere al său.

Considerând că potrivit art. 51 din lege, comisia are a ține seamă la stabilirea impunerii de declarația contribuabilului care urmează să cuprindă veniturile realizate în anul precedent; că, în speță, din toate actele din dosar și cele prezentate de parte azi în instanță nu rezultă că numitul în cursul anului 1922-923 de al cărui venit cată a se ține seamă, ar fi făcut diferite afaceri pe piață care să-i producă vre un venit, dar ceva mai mult nu numai că numitul n'are venituri personale dar este întreținut de ginerile său.

Considerând că așa fiind, față cu cele mai sus expuse, dat fiind că comisia de impunere pe anul 1924, prin procesul-verbal No. 125/924 a constatat că n'are nici un venit apelantul. Trib. cată a admite apelul contribuabilului și a anula procesul-verbal de impunere în ce privește suma de lei 30000 rezultată din diferite afaceri făcute pe piață, și astfel contribuabilul ne mai având alte venituri, cată ca în conformitate cu art. 54 din lege să-l impue la un impozit minimal de lei zece pe an.

Pentru aceste motive, admite în parte apelul.

Semnați: I. Petrescu, N. Strajan.

BIBLIOGRAFIE

Despre Contractul de transport.— Cartea I.—

Transportul terestru de lucruri. Analizaiui în cadrul dispozițiunilor din codul de comerț, de E. Christoforeanu, doctor în drept dela Roma, Avocat.—1 vol. în 8-o de 350 pagini.—București, 1925.

Volumul a cărui aparițiune o anunțăm aci, este o lucrare de însemnată valoare juridică, datorită distinsului nostru colaborator d. G. Christoforeanu, doctor în drept, specialist reputat prin scrierile sale anterioare în domeniul dreptului comercial.

Contractul de transport este o materie complexă de care se ocupă. Codul de comerț. Rezolvarea conflictelor frecvente ce se ivesc dau loc la dificultăți multiple în practica judecătorească, pe care doctrina și jurisprudența se silesc să le înlăture stabilind principiile esențiale în guvernarea acestei materii. În volumul ce ne prezintă azi, d. Christoforeanu a făcut o operă de concentrare analizând și comentând textele la lumina legislațiunei comparate și a ideilor dominante în scrierile autorilor.

Avem mai întâiu o introducere în care, după ce arată importanța industriei transporturilor și rolul covârșitor pe care acest admirabil instrument de circulațiune îl îndeplinește în viața economică a unui popor, cercetează regulamentele societăților de transporturi și acele a căilor ferate, cu privire la legislația comparată: Franța, Germania, Italia, Elveția, România. Trece în revistă diferitele feluri de transporturi: a) Din punctul de vedere al obiectului: transportul lucrurilor și transportul persoanelor. Serviciul poștal, telefonic și telegrafic, constituind un monopol al Statului, deși conține ideia de transport, nu cade sub prevederile Codului de comerț. b) Din punctul de vedere al modului cum se efectuează: transportul terestru și maritim. c) Din punctul de vedere al modului cum se efectuează: prin tracțiune animală și tracțiune mecanică. În fine cazurile în care nu există contract de transport.

După această expunere cu caracter general, autorul intră în studiul doctrinal al subiectului, pe care îl împarte în șapte capitole. Din bogatul material de chestiuni tratate cu amploare și competență, desprindem aci pe cele mai principale.

Primul capitol tratează despre natura și fundamentul juridic al contractului de transport, definiția și determina-

rea contractului acestui instrument civil sau comercial; caracterul juridic al transporturilor ocazionale; convențiile asupra transporturilor de natură contractuală; stipulația pentru altul, a cărui beneficiar e destinatarul; locațiunea de serviciu a cărașului; autonomia contractului de transport; persoanele care figurează: expeditorul, cărașul, comisionarul, destinatarul; capacitatea părților și obiectul contractului de transport.

Capitolul II cuprinde chestiunile referitoare la încheerea contractului de transport. Acestea sunt: scrisoarea de trăsură. Dacă este de esența contractului de transport. Forma scrisorii. Facturile și alte documente care însoțesc transportul, etc. Cap. III tratează despre executarea contractului de transport, drepturile expeditorului și ale terților. Cap. IV despre sosirea la destinație. Privilegiul cărașului. Dreptul de retenție. Intinderea și stângerea privilegiului.

Capitolul V, cel mai important, se ocupă de responsabilitatea cărașului. Autorul explică teoria generală a acestei responsabilități. Arată timpul cât cărașul e responsabil. Definiția avariei. Presumpția de culpă. Sistemul probelor. Cazuri de neresponsabilitate. Forța majoră. Pactul limitativ al daunelor în caz de avarie și pierdere.

Capitolul VI arată caracterul obiectiv al daunelor, cum se calculează daunele în caz de dol sau culpă manifestă. Lichidarea daunelor când cărașul nu e comerciant. Evaluarea daunelor în caz de avarie și pierdere. Cumulul daunelor. Despre clauza penală.

Capitolul VII, ultimul, se ocupă despre acțiuni și caracterul lor. Cine poate exercita acțiunile derivate din contractul de transport. Competința judecătorească. Decăderea destinatarului din exercițiul acțiunilor sale și condițiile acestei decăderi. Plata prețului. Beneficiul decăderii din art. 440 c. com. Prescripția acțiunilor prevăzute de art. 956 c. com.

Din înșirarea de mai sus a chestiunilor care fac obiectul studiului d-lui Christoforeanu, vedem că lucrarea sa este o monografie desăvârșită asupra Contractului de transport, pe care profesioniștii dreptului o vor putea consulta cu profit în această materie esențială a codului comercial.

R.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite costul abonamentului rămas neachitat